

Podmaniczky Szilárd

Törmelék

Szuroksötét volt az éjszaka, az eső vastag csöppekben verte a szélvédőt, az ablaktörő örült tempóban tolt félre a vizet. Noémi előredőlt, hogy átlásson a vízpárán, valamivel tovább a második felezővonalnál. Ötvennel gurultunk az autópályán.

Tizenegykor gördült be a kocsí az utcánkba. Esett, még mindig esett. A fák teste feketén csillogott.

Mi az ott, kérdeztem.

Hol, Noé?

Ott, a bejárat előtt.

Noémi lassított, mintha így jobban látna, aztán megállt. Az utcai neon fehér fényében föltűnt egy alak, aki a házunk előtt pakolászott, nagy darab, sötét tömböket vitt egyik oldalról a másikra.

Mit csinál ez, kérdezte Noémi.

Ezt kérdeztem én is.

Furcsa, hogy nem vesz észre.

Sötét, divatos öltönyt viselt, fehér inget és keskeny nyakkendő.

Kiszállok, mondtam.

Ne még, várj, Noé!

Nincs mire várni, szívem, ez a balfasz eltorlaszolja a bejáratot.

Nézd meg, milyen jó erőben van! Az a tábla, amit most visz, lehet vagy félmázsás.

Igen, szívem, látom, aztán majd pakolhatom arrébb, hogy be tudj állni a garázsba. Ebből elég.

Amikor kiszálltam a kocsiból, olyan erővel zúdult rám a víz, hogy azonnal átáztam. Az eső végigfolyt az arcomon, be a pulóver alá, a hajszálaimat széttolva a koponyámon dörömbölt.

A fickó kocsija úgy húsz méterrel arrébb állhatott, nem láttam pontosan a rendszámot, de a betűk formájából külföldinek ítéltam.

Hé, mit csinál, kiáltottam oda az esőfüggönyön keresztül. Nem hallotta. Aztán ahogy átdobott egy kis darabot a bejáratunk felé, fölemelkedett és rám nézett. Folyt az arcán a víz, az elegáns ing teljesen átázott, a haja a szemébe lógott. Jó svádájú fickó volt, nem lehetett több harmincöttnél.

Ember, mit csinál, kiabáltam újra, eltorlaszolja a bejáratot!

Lucskos haját kicsapta az arcából, kézfejjel megtörölte az orrát.

Ez a törmelék életveszélyes, balesetet okoz, mondta ismeretlen akcentussal.

Megmondom őszintén, olyan düh fogott el, hogy ki tudtam volna tekerni a nyakát. Elindultam felé. Nem mozdult. Noémi leállította a kocsit motorját, lekapcsolta a lámpákat. A férfi egy pillanatra eltűnt a sötétben, de ahogy közelebb léptem, újra kirajzolódtak a vonalai. Az eső rövid szünet után még erősebben rákezdett.

Köszönöm, hogy segít elhordani, mondta a fickó.

Ez a mi házunk, mutattam a házunkra, a kocsibejáró előtt fölhalmozott törmelékre.

Elnézést, nem láttam a kaput, mondta, és kezet nyújtott.

Tudtam, hogy Noémi ebben a pillanatban emeli szájához az ujjait. Mindig így csinál, mikor krimit néz, és sejti, hamarosan váratlan fordulat következik.

Végignéztam a férfin, nem volt ellenséges. Ráadásul ebben az időben azzal volt elfoglalva, hogy egy halom törmeléket eltakarítson az útból. A szemei barnák voltak.

Nem hajtottam gyorsan, mondta, de majdnem összetörtem a kocsimat.

Kár lett volna érte, válaszoltam, és kezet fogtunk. Bemutatkozott. Török nevet mondott, vagyis én mindjárt töröknek gondoltam.

De honnan kerültek ide ezek a kövek, kérdeztem. A férfi megrántotta a vállát. Biztos az eső hozta le a domboldalról.

Ennyi betontörmeléket? Ez képtelenség.

Nagyon esett, ennél sokkal jobban. Szinte semmit nem láttam, mikor egyszer csak fölbukkant előttem ez az irdatlan rakás, mondta.

Noémi elunta magát a kocsiban, bekapcsolta a rádiót. Az arcát alulról világította meg a lámpa, a kesztyűtartóban keresett valamit.

A fickó magától is megértette, hogy be akarunk állni a kocsival, egy szó nélkül nekiállt arrébb pakolni a köveket.

Jó tíz percig dolgoztunk, mire fölszabadítottuk a bejáratot, és az út széléről is elhántuk a törmeléket. Noémi beindította a kocsit, széles jobb kanyarral bevette a kaput. Máskor mindig visszatolat, és csak másodjára dugja be a kocsit orrát, most megérezte az ideális ívet.

Köszönöm, hogy segített, mondta a férfi.

Ne viccelj, mondtam.

A törmelék alól kifolyó esővíz szigeteket vájt a homokba.

Cseréld le otthon a ruhád, nehogy megfázz, mondtam, és kicsavartam a pulóveremből a vizet.

A repülőtérré kell mennem, előkészítem a fogadást. Hajnalban jön a török miniszter. Gazdasági. Kezet fogtunk, elindult a kocsija felé.

Noémi feljött a garázból, kipakolta az utazótáskákat és a piacon vásárolt nagy láda zöldséget.

Hé, kiabáltam a férfi után, ha van egy kis időd, nálunk megszárihatod a ruhád.

A fickó a kocsihoz ért, levette a zakóját. Azt gondolta, az ing száraz maradt. Végigmérte magát, nem erre számított. Tetőtől talpig átázott.

De csak ha nem zavarok, mondta.

A szomszédban elaludtak a villanyok. Az eső elállt, a mozgásérzékelő lekapcsolt.

A férfi fölkapta Noémi utazótáskáját, segített fölpakolni a zöldségeket is.

A török diplomáciában dolgozol, kérdeztem.

Ott, felelte a férfi, de csak két hónapja élek itt a hegyen.

A családját is elhozta, kérdezte Noémi, ebből tudtam, tetszik neki a fickó. És néhány nap múlva szeretné kifagatni a feleségét is egy teánál, miközben apró török kislányok szaladgálnak körülötte.

Nem, nincs családom, nem terveztem.

Füldököpenyt adtam a kezébe, papucsot, és megmutattam a fürdőszobát. Aztán kiadta a ruháit, Noémi beindította a szárítógépet, elővette a vasalót. Az alsónadrágban háromszor is meghúzta a gumit, a sliccnél a szövet még meleg volt.

Tíz napig voltunk távol, fél citromot és egy doboz tejfölt kivéve semmit nem hagytunk a hűtőben. A török diplomata megnyitotta a zuhanyt. Egy pillanatig arra, ahol ez a fickó megjelenik, ott zuhogni kezd a víz.

Legalább tojás lenne itthon, Noé, vagy tészta.

Úgy emlékeztem, szívem, maradt spagetti a szekrényben, de nem maradt. Éhes vagyok.

Kimentem az udvarra, behoztam a postát. Mikor a házat építettük, akkora levélsekrényt építettem a kerítésbe, hogy hónapokon át dobálhatják bele a leveleket, akkor sem telik meg.

Ezúttal nem volt sok levél, a postás pedig pénzt kapott azért, hogy reklámújságot ne dobjon a ládába. Egy színes szórólap valahogy mégis belekeveredett.

A sokadik kínai konyhát nyitották a városban. Alul telefonszám, kiszállítás éjjel-nappal.

Elővettem a telefonomat, fölhívtam a számot. Hosszan csengett, nem vették föl. Nyilván ebben az időben senki nem kínaizik.

Együnk nyers karalábét, mondta Noémi, vagy sárgarépat, aztán elhallgatott, mert megszólalt a telefonom. Fölvettem.

Erről a számról volt nem fogadott hívás, mondta a hang, kínai gyorsétterem vagyunk, tessék parancsolni.

A, remek, akkor nyitva vannak.

Nyitva, nonstop!

Végigfutottam a kínálatot.

Három édes-savanyú leves és háromféle csirke: bambuszrügyes-gyömbérmártásos, mézes, és a harmadik legyen mégis marha fafülgombával.

Fafül most nincsen, elfogyott. Csiperkével tudom, vagy még zöldborsó.

Mіндеgy, mondtam.

A kínai remek kínai akcentussal beszélt, az esseket esznek, a cséket cének ejtetten, és volt a hangjában valami tanácstalan földönkívüli kedvesség, alázat.

Köretet mit parancsol?

Egy adag rizs, egy sült tészta és legyen még egy rizs, de az curryvel.

Édesség?

Fél tizenkettő elmúlt.

Az baj.

Jó! Mennyi idő alatt tudják kihozni?

Hosszú csend a vonal másik végén.

Igyekszünk.
Bemondtam a címet.
Mégis, mennyi idő? A reptérre sietünk.
Étel gyorsan megvan.
Azt értem. Éjjélre itt van?
Hát! Pontosan hol is van ez az utca?
Akkor elmagyaráztam neki.
Hát, megteszünk mindent, mondta. De ott, annál a harmadik pirosnál balra kell fordulni vagy jobbra?
Ezúttal lassan, szájbarágósan vázoltam föl az útvonalat, ami összesen öt tájékoztató pontot tartalmazott.
Hát, ez nem lesz egyszerű, mondta.
Felárat kér?
Nem azért, nincsen felár, csak már nem jár a busz.
Mi?
Sajnos motoros hordár eltörte lábát, beleszaladt rekesz kólába az udvaron. Én kivihetem, de nekem, sajnos, nincs elég helyismeretem még.
Na jó, akkor hagyjuk.
Ne, kérem, ne tegye le, megoldjuk valahogy. És akkor újra felsorolta, mit rendeltem, és megkérdezte, szeretnénk-e valamit inni hozzá. Kértem két doboz sört és egy jeges teát. Végtelenül örült, hogy ezt is fölvehette a listára, és nagyon fognak sietni, már indul is, megkeresi a térképet, amit a motoros hordár használt.
Elköszöntünk.
Noémi mereven nézett rám, mint egy parányi hulló. A török diplomata elzárta a zuhanyt, köhögött, éreztem a levegő páráját, ahogy a kikapcsolt szellőzőrendszerben beszívárgott a nappaliba.
A ruhák, mondtam Noéminek.
Néhány perc múlva vállán lógtak a török ruhái. Noémi szerint nagyon elegánsan öltözködik, nekem is jól állna egy ilyen zakó. A nyakkendőt úgy simította végig az öltözéken, mintha mellkas lenne alatta.
A török diplomata kinyitotta az ajtót, a régi fürdőköpenyem volt rajta, a lábán a papucsom. A fején törülközőturbán.
Noémi kuncogva vonult a hálószobába, hogy rendesen kiröhöghesse magát.
Rendeltem vacsorát neked is. Itt vannak a ruháid.
Kösz, mondta a férfi, és ahogy elnéztem, még meg is borotválkozott. Háta fordított, a köpeny fedezéke alatt magára húzta a ruháit.
Én is átöltöztem, mindhárman leültünk a nappaliban.
Csináljak egy teát, kérdezte Noémi.
A férfi megrázta a fejét, az órájára nézett, mikor csörgött a telefonom.
Á, jó estét, mondta a kínai. Elkészültek az ételek.
És?
Néztem én ezt a térképet, de sehogyan sem tudok kiigazodni. Nem tudom, merre van észak.
Amerre a fák mohás oldala, mondtam.
Tessék? Nem értettem.

Semmi, nem érdekes. Kihozzák még ma? Az órára néztem, elmúlt éjfél.
Hát, mondta a kínai, van egy javaslatom.

Mondja!

Nincs kedvük itt megenni? Nagyon szép az éttermünk. Gyorsétterem, de nagyon szép. Most festettük. Hangulatos a világítás, nem fogják megbánni.

De nekem nyitva legyenek!

Fölírtam a címet egy papírra, és beültünk a török diplomata kocsjába. Noémi a hátsó ülésen az ölébe húzta a táskáját, és állig a bundáját.

Ahogy elhaladtunk a házunk előtt, mintha húsz év elteltével járnánk erre egy régi török jó barátunk társaságában. Az előtt a ház előtt gurultunk, ahol annyi évet töltöttünk, ahová ezernyi emlék köt ma is, ahol megismerkedtünk török barátunkkal. És a bejáratnál még mindig ott magasodik feketén az a nagy rakás vizes törmelék.